

Иван Вазов

Пряпорец

Ой, горо красна, горо зелена!
Цяла гора е развеселена!
Славеи вече в гъсти букаци
с песни очакват млади юнаци

Братя ми лъскат тънки си пушки,
като припяват песни хайдушки...
Славний ден близко веќе остана,
в който щъ тръгна с них на Балкана.

Не тъжи вече, о, либе мое,
знай, че сърце ми сявга е твое!
Ази те любя, но ще се бия,
че мойта кръв е на България.

Но дор не сме, ах, ний разделени,
що ще направиш, либе, за мене?
Какъв дар красен би ми стъкмила,
за да ми бъдеш йоще по-мила?

Приготви китка, дето не вене,
други дар някой по-скъп за мене:
пряпорец хубав, шит със коприна,
аз да го нося в мойта дружина.

Уший на него лев един славен –
в зелено поле да е изправен,
той да напомня стари години,
когато водел на бой деди ни.

Гъста му грива нек се развява,
неговий поглед плам да издава,
нека му зяет челюсти гневни,
като че иска за бой да ревне.

И над глава му тури тогази
тез думи златни: „Бог е със нази!“ –
в боя на момци сърце да дава,
аз ще го вдигам да се развява!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4272>]